

2699

Fiskar Flickan.

Hvar morgon hon ilar så glädt ner till strand
och skuter sin fiskarbåt ifrån land
Båten den gungar så lätt öfver sjön
Stannar där nere vid stranden af ån
Skynda då på i dalen vi få
Fiskar i näten båd stora och små

Och längst ner vid viken björken står vit
Skynda bland tallar de gröna och dit
Och dit mina tankar de ila ibland
Om söndagen så styr jag min båt till den strand
Där aspen och lind susa för vind
Flikan där bor och i år blir hon min

Och vassen står där så grön invid strand
Och Fåglarna sjunga så härligt på land
Hyddan skymtar bland bergen hon står
Skynda dig fort du vila dig får
Ljufligt det är att gunga så här
Vaggande båt till den man hafver så kär

Och flickan hon gånger så glätigt ner till strand
Tänker så juft på den kommande stund
Då får han trycka sin maka i famn
Drömman om kärlek och viska hans namn
O gosse du är mig trogen och kär
En gång här i världen och sen aldrig mer

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2699

Fiskarflickan

Ringdals - Visa

Vid ringdals klippan vid ringdals skär
Där bodde ett älskande par
Men mitt emellan dem var en rinnande älf
Och därtill en grönskande dal

O, André o Andre drag skorna utaf
och simma öfver älfven med mig
Jag tända vill lycktan och lysa för dig
Så att du månne komma till mig

Så kastar han sig nerför klippans brant
Han tänkte att simma i land
Men mitt uti älfven där drunknade han
Han kunde ej simma i land

Så kom där en gammal fiskareman
Han styrde sin båt emot land
Säg hör du gamle fiskareman
Hur många små fiskar har du fått

Jag fiskat har hela natten om
Men dock inga fiskar jag fått
Men ett iskallt lik har jag dragit i land
Som har vilat i sjöböljans fann

I båten där låg min förlofvade
Han låg där så iskall och död
Jag kände hur hjärtat bäfvade
När det budskapet för mig nu ljöd

Han hade guldringar och strumper på
och ögon så klara och blå
Ett härligare lik man ej skåda får
På de iskalla sjöböljor blå

Så tog hon Guldringarna af sin hand
och korset utaf hans bröst
Tag den du gamle fiskareman
Och bringa en hälsning i land

Och hälsa min fader och helsa min mor
Och hälsa syskon små
Säg dem att jag vilar i hafsöljan blå
Där jag funnit min utvalda vän

2699

Nybro-visa

Nybro Wisa

En visa jag nu sjunga vill om mina flydda dar
Ty här fins många sorger till på denna världens jord
Jag fick en sorg från barndomen
Jag var blott sjutton år
Den följer mig intill min graf
Intill min tränga bår

Jag knappast fyllat sjutton år
När jag en vän utvalt
Men knappast var detta löftet gjort
Förrän han i kriget drog
Jag fick ej längre stanna kvar
Jag måste resa bort
När krigarna från Nybro drog
Jag måste följa med

Så reste han till främman land
Blef borta längan tid
Men ofta fick jag bref från han
Och detta styrkte mig
Emedan han var ung och rask
Jag hoppas på den tid
Att han en gång skulle komma hem igen
för att omfamna mig

Emellan Ryd och Flensborgs by
Där blef han slagen hårdt
Han föll till jorden blek som död
Han måste bäras bort
Sen blef han lagd på lasarett
Han badar i sitt blod
Sen låg han där i dagar tre
Innan han från världen drog

Där låg en gammal sidkamrat
Motog hans sista ord
Nu dör jag här ligt en soldat
Men hälsa far och mor
Men om du en gång skulle komma hem
Till mitt kära foster land
Så helsa då min lilla vän
Hon bor på Fyens strand

Säg henne att hon ej sörga må
för det jag fallt i krig
Vi råkas ju till sist ändå
Hos Gud i himmelen
Gud gifve att vi träffas där
I fridens sälla land
Der vi aldrig skola skiljas mer
Jag dör i Jesu namn

Visan är en översättning av en dansk visa, diktad efter dansk-tyska kriget 1864. "Nybro" är en feltolkning av "Nyborg". - Nybro är en ort i närheten av Ystad, och det är möjligt att man i okunnighet om visans ursprung velat lokalisera den till denna plats. - Anm. av avskrivaren.

Skåne

Ytad på H-platsen
upps. år 1930 (1908)

I
Cyprianus Augustus Augustus
Lindman, Skåne
Mord av Otto Ekholm, Womb
Född år 1887 i Womb

Kärleks Visa

En visa vill jag sjunga om ett förfärligt mord
Som nyligen har timat uti Norden
Den handlar om en dräng som mördat har sin vän
Den käraste han ägde här på jorden.

Det hände sig en afton han ville gå ut
Med några andra gossar sig förnöja
Han skulle till sin vän han måste öfer sjön
Sin lilla båt han öfver böljan plöjde.

Men när han kom till vännen han slapp då inte in
Då han blef rent förbitrad i sitt sinne
Han sade till sin vän jag vill ju snart gå ut
Jag vill blott se om du är ensam därinne.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2699

Kärleksvisa

II

Sen knackade han på dörren så låsen den gick opp

Då fick han se en annan låg därinne

I famnen på sin vän han blef af hjärtat vred

Han darrade af ett förfärligt sinne

Sen gick han ut på gården fick sig en yxa fatt

Han tänkte genast att lilla vännen mörda

Det med två hårda slag så blodet strömmar af

Och båda låg i sängen och var döda.

Sen ångrar han sin gärning han ville strax gå ut

Men dörren stängdes till af andra gossar

Sen vände han sig om och genom fönstret sprang

ner till stranden att lilla båten lossa.

Sen tog han upp en krita och skref på båtens kant

Adjö farväl jag kan ej längre lefva

Min vän nu döder är och jag har ingen kär

För syndens hårda straff jag ändast bäfvar.

Sen kastade han sig i hafvet i böljorna de blå
Med sammanknäpta händer vid sin sida
Efter glädje får man sorg och en förtidig graf
O ynglingar tag den händelsen till minne.

Andra tryckta uppteckningar: Svenska landsmål VII, 7, 44;
Aug. Bondesons visbok 54, 97; Bidrag till Bara härads beskriv-
ning 3 sid. 18 (Lund 1925); årsboken Västerbotten 1927 s. 74.
I den sistnämnda varianten är texten hållen i första personen,
således att gärningsmannen själv för talan.

Anm. av upptecknaren.

2699

kanna mord

Barna Mordet

Amalia hon gångar sig på kyrkogården in
Amalia hon gångar sig på kyrkogården in
Där föder hon det lilla späda barnet
Och genast tar hon lifvet utaf det.

Sen lade hon det i grafven där invid :,:
Hon lade sina kläder öfver det
Hon trodde att där ingen mera såg det.

Men hennes yngste broder han stod henne när :,:
Det var då han som vållade henne kalken
Att hon då blef lagder i bojor och i band.

Men hennes fader köpte en Silfver kanna Ny :,:
Den fyllde han med blanka Silfver riksdalrar
Han ville därmed hennes synder betala.

Här hjälper inga böner ej heller något guld :,:
Här hjälper inga blanka Silfver riksdalrar
Amalia sin blodskuld själf skall betala.

I dag i dag fyller jag mitt arttonde år :,:
i morgon skall mitt hjärteblod utrinna
Och liksom strida strömmar skall försvinna.

Ack hör I flickor alla som här ogifta går :,:
Låt inga falska gossar er bedraga
Så får ni lefva sorgfritt alla dagar.

*Tryckta varianter: Svenske landsmål II (fr. Jämtland): August
Koubelesons vistok 57, 250; Nyländska folksåror 46; Hirdag till Barna
kärads beskrifning III, tid. 36. — Kun. ar. uppl. utg. 1880.
Skriv endast på denna sida!*

2699
Pippar och
Wormelin's visa

Pippar Won Wormelin's visa (fr. Malmö).

Wem är det som fram och tillbaka på gatan kipar
Ställer till upphopp spektakel skoj och grin
Ja det är den ståtlige visförsäljaren Pippar
Som sig äfven låter kalla Wormelin
Surt och själfdödt kött och fläsk och härsken sill
Pippar uti Malmö utrota vill.

Malmö stads gaminer om oron han vippar
Ber dem tusen gånger dra åt själfva hin
När de basunerna sett hans smeknamn Pippar
Eller det mer klingande nobla Wormelin
Pojkarna Snus och Pippar, Pippar snus och Vormelin
Pippar hu din fähund äsna kräk och knölmaskin.

Hvarje kväll till Håkanstorp han troget trippar
Där en bädd ju väntar fastän ej så fin
Men från dagens strider vilar där sig Pippar
Drömmer många drömmar stackars Wormelin
Traskar sen till stan och börjar dagens kamp
Skäller ut var pojke tills han själf får kramp.

Han på sedlighetspolisen ständigt trippar
Will var hökeributik skall vara fin
Ty den inspekteras varje dag af Pippar
Och just där respekt man har för Vormelin
Surt och själfdödt kött och fläsk och härsken sill
Får i Malmö ej för Pippar finnas till.

Wormelin: ett gatuoriginal i Malmö omkring 1900. - Anm.
av upptecknaren.

2699.
Kärleksvisa

Kärleks Wisa

Flicka tro mig du liknar den flämtande vind
Ty du vet ej vem du skall hålla kär
Dina rosenröda kinder och din mun så sockersöt
Men ditt hjärta af falskhet var fullt.

En ridderlig gosse i världen jag är
Fast ej rikedom är fästad vid mig
Men jag hoppas likväl att få en flicka så kär
Fast jag nu är förskuten utaf dig.

Kanhända du vill med mig till grafven gå och se
När mitt stoft uti jorden lägges ner
När du ser uppå mitt stoft faller tårarna ner
Och du kan aldrig gå gläder därifrån.

Nu slutar jag att skrifva och bjuder dig adjö
Och räcker dig min ridderliga hand
Blickar neder från början till slut
I sista värsen jag teknar mitt namn.

Har någon lyst att veta vem visan diktat har
Så hafver det en Skånsk Dragon
Utan flickor lefver han i garnisonens tvång
Alfred Linde är hans rederliga namn.

Kärleks Wisa

I ängen den gröna vid kullen så klar
Där sutto så förtroligt ett älskande par
trallala
Ock gossen han sade till flickan så här
Om du vill vara trogen så skall du blifva min.

Ack vakraste gossen i förgyllande skrud
Hvad skall den dagen heta då jag skall bli din brud.

Jo efter jo efter den molnande dag
Skall solen framskrida för oss lika klar.

Om dagen i mitt arbete då är du i mitt sinn
Om natten när jag sofver då är du i min dröm.

Om morgonen när jag vaknar vem saknar jag då
jag saknar lilla vännen som är långt här ifrån.

Ack om jag finge lefva och se dig uppå bår
Så skulle jag vattna grafven med kärlekens tår.

Ock sätta vita liljan allt ofvan därpå
Som skola till ett minne allt efter dig stå.

Ja fyra tunna bräder ock en liten svepeduk
Ja fyra tunna bräder skall du vila i till slut.

Visan synes vara sammansatt av beståndsdelar ur flera olika visor. Anm. av upptecknaren.

I

Den Fångnes klagan.

I Vestervik där låg ett slott
Det var så härligt utstafferat
Med silfver och med rödan gull
Och marmorstenar till dess murar.

Därunder låg en ung kapten
Ja han var tagen till fånga
Ja femtio famnar allt under jord
Ibland dess ormar och dess drakar.

Så kom hit denna fånges far
Han ville denna fången lösa
Ja tio tusen förgyllande
Betalar jag för denna fången.

De tio tusen ej hjälpa kan
ty denne fången han har stulet
En kedja bär han om sin hals
Den har han visserligen stulet.

Nej den gullkedjan han bär om sin hals
Den har han visst icke stulet
den har han fått af sin lilla vän
Den har han fått på sin förlofning.

Jag sörjer ej för mitt unga lif
Ej heller fruktar jag för döden
Jag sörjer mest för min lilla vän
Jag tror jag sörjer mig till döden.

II

Sörj icke du för din lilla vän
Ty hon är döder och begrafven
I himmelen där råkas vi
Uppå den stora domedagen.

Sen ledde de denna fången ut
att gifva honom sakramenten
Då ropte han, o herre Gud
allt detta lider jag oskyldigt.

Ovanstående visa har varit en av de mest populära bland de äldre folkvisorna.- Eva Wigström, Folkdiktning I, 64; Geijer-Afzelius, Svenska Folkvisor 34; Svenska Landsmål VII, 7, 13; Aug. Bondesons visbok 30, 55; Bidrag till Södermanlands äldre kulturhistoria IV, 4; Bidrag till Bara härads beskrivning 3, 13; årsboken Västerbotten 1927, sid. 72. Anm. av I.I-s.

Kärleksvisa.

Jag sjunga vill en enkel sång
För tiden faller sig så lång
Men jag vill nämna i visan här
Att jag i flickor är mycket kär.

Jag reste hem med ovisst mod
Om jag en flicka skulle tjusa till
Men detta faller visst af sig själf
Det blef jag klok på den samma kväll.

Densamma kvällen kom jag på bal
Der var en flicka med ljusgrå schal
Hennes ömma blickar de tydde på
Att jag med henne hem skulle gå.

När balen slutat om morgonen
Då gick jag hem med min lilla vän
Vi taltes vid om träff igen
De andra kvällar vi ha igen.

Hvad jag var lycklig hvad jag var säll
Jag gick till henne hvarenda kväll
Men denna glädjen den var så kort
Ty jag från henne fick resa bort.

Hon kom till tåget då jag reste ut
Till sköna Alnarps institut
En kyss af henne jag till afsked fick
Och sedan glad jag på tåget gick.

Om några dar då kom där bref
Ni kan väl tänka hur glad jag blef
När detta brefvet från vännen var
Som går därhemma i Hällestad.

Jag bröt det brefvet och läste der
Kom hem min vän om du har mig kär
För här skall bli bal på lördag kväll
Kom säkert hem då min lille vän.

Jag reste hem då till Hällestad
Då var jag uti mitt sinne glad
Min flicka stod där med öppen famn
Hon sad välkommen min fästeman.

Och sedan skulle vi brännvin ha
Ni kan väl tänka att jag blef glad
Men detta skulle jag aldrig gjort
För jag blef rusig ja ganska fort.

Men när jag vakna om morgonen
Då satt min vän vid min sida än
Hon sad min vän nu är det slut
Ty jag kan ej längre hålla ut.

Ni kan väl tänka att jag blef glad
När hon de orden till mig sad
Ty henne älskar jag lika ömt
Och hennes namn klingar för mig skönt.

Men ett jag säger att hon otrogen var
Ty om åtta dagar hon förlofvad var
Allt med en annan som hon haft kär
Och snart väl äfven hon gifter är.

Nu vill jag sluta min enkla sång
För kanske tycker ni den blir för lång
Men jag vill nämna i denna rad
Att jag alls inte var något glad.

Vill någon hveta hvem diktarn är
Så är han endast en militär
Som tjänt dragon nu i trenne år
Men snart han afsked därifrån tar.

Skrifven den 31/7 1908.

Ovanstående visa kallas Hällestadvisan och är författad i Ystad 1908 av grovarbetaren Oskar Vilhelm Skog från Hällestad, som då tjenade dragon vid K.6 i Ystad. Han dog genom självmord under fylleri omkring 1920. - Han hade genomgått en kurs vid hovbelagskolan å Alnarp, vilket omnämnes i 6:e versen.

Enligt meddelande av visbokens ägare, fjärdingsman Otto Schöld i Womb.

Kärleks Wisa

Jag sjunga vill en liten enkel sång
För tiden faller mig så lång
Jag likt en fånge här inne går
Och ej af friheten njuta får.

Jag var så glad då jag värvning tog
Från hem och vännen bort jag drog
Jag ville då bli en militär
Men fy för fan sådant lif det är.

Dragon jag varit sen fyra år
Men nu därifrån afsked får
Jag äfven varit här korporal
Men nu jag upphört med detta kval.

Men det är ej det jag säga vill
Det är om vännen som hört mig till
En som jag älskat i trenne år
Till dess en dag då jag korgen får.

Jag kan ej glömma den ljufva stund
Då jag träffa henne i Borelund
Det var den gården hon tjänte på
Och där mitt hjärta begynte slå.

Den flickans namn vill jag nämna här
Hon hette Anna en flicka kär
För henne älskar jag likväl ömt
Och hennes namn har jag icke glömt.

Nu får jag säga jag förglömd er är
Ty nu har hon fått en annan kär
Ni kan väl tänka att jag ej blef glad
När jag detta hörde från Hellestad.

Nu vill jag ej mera på flickor tro
Ty deras kärlek den är ej stor
Den varar endast en liten tid
Ja om en månad har de ändrat sig.

Nu vill jag sluta min änkla sång
Jag kan ej sjunga mer denna gång
Men nu jag vet att på denna jord
Jag ej mera tror på flickors ord.

Ni vill väl veta vem diktarn är
Så är han endast en glad militär
Som hemma har uti Hellestad
Där som han stannar och lefver glad.

Av samme förf. som föregående visa. Anm. av upptecknaren.

Kärleks Visa

Jag skref ett bref hem till min vänn
Men jag har ej fått svar igen
Jag tror att hon har öfvergifvet mig
Jag tror att hon har en annan kär.

Ack om jag säkert visste det
Då blef mitt hjärta åter lätt
Då skulle jag sjunga än en gång
En liten enkel afskeds sång.

Vi hissa våra segel opp
Vi hissa dem i högan topp
Sen segla vi i Herrans namn
Hem till vårt kära fosterland.

Men när jag kom den vägen fram
Fick jag ett bref uti min hand
Det var förseglat med svart lack
O jag bröt brefvet med stor hast.

Nu har jag fått stor sorg och nöd
Nu är min allra käraste död
Den förste hon har öfvergifvit mig
Den andra hon ligger lik.

Nu står jag ensam med min staf
Invid min alra kärastes graf
Nu vill jag alls ingen käraste ha
Ty jag har blifvit svag där utaf.